

Jm249

Pridiĝa

v Marijatelj ob 750letnem jubileju

zvečer 5. avgusta 1907.

Prošnja do Marije za trojno prenočišče.

„V tvoje srce pribežimo,
O Marija vsmiljena.“

A.

(Cerkvena pesem.)

1. Sveti evangelist Lukež nam popisuje popotovanje Marije Device iz Nazareta v Betlehem, kjer je porodila Božjega Sina, Zveličarja sveta, rekoč: „In vsi so šli, da so se dali popisati, vsak v svoje mesto. Šel je pa tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazareta v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem, zato ker je bil iz hiše in rodovine Davidove, da bi se popisal z Marijo, s svojo zaročeno ženo, ki je bila blagoslovljena.“ (Luk. 2, 3—5).

2. Neka prav mila domača pesmica nam pa popisuje njuno nadlogo v Betlehemu, ko sta iskala prenočišča po vsem mestu, pa nista našla. Pot je bila namreč dva dni daleč, in Marija Devica je bila že utrujena, zato so njih romarji prehiteli in prenočišča že zalegli. Pozno v noč trkata v Betlehemu na vrata po vsem mestu, in povsod se jima reče: Ni prostora več, je že polno ljudi. In tako sta morala v ovčarnici prenočiti, kjer se je narodil Jezus Kristus.

3. Tako smo tudi mi dva dni daleč priromali, srečno smo dospeli v slavni Marijatelj; pa dan se nagiba, noč se bližuje.

Kam se mi tujci čemo podati — ko k Tebi kraljica in ljubljena mati; „V tvoje srce pribežimo — o Marija vsmiljena“ — in Te prosimo za varno prenočišče na tri večere in sicer prenočišče:

1. za nocojšni večer;
2. za našega življenja večer;
3. za naše večnosti večer.

V tvoje srce pribežimo, o Marija Celarca!

B.

1. Obilna truma ljudi se je zbrala: domačinov je mnogo in tujcev smo veliko našli — nam bo tesno uhajalo zaradi prenočevanja — mnogoterim utegne biti neugoden večer, ki so na lahkočo navajeni. In pri tem so še druge nevolje in nevarnosti, ker resnica je, kar nam sveti apostol Peter v svojem opominu piše, rekoč: „Bratje! bodite trezni in bedite, ker satan, vaš nasprotnik, kroži kakor rjuveč lev, in išče, koga bi požrl.“ (1. Petr. 5, 8). Nevarnosti je povsod črezobilno; zapeljivosti zanke so na slehnem kraju nastavljene; grešna poželjivost je vedna tovaršica na vseh stezah našega življenja, tako da se sam sveti Pavel apostol pritožuje zoper to sitno nesramnico, rekoč: „Dano mi je želo mojega mesa, angel satana, ki me klapovuška.“ (Kor. 12, 7). In res! nekatere satan ravno na „božji poti“ tako natepe, da čutijo težave duše in telesa za vse svoje žive dni! Ker nekateri ne gredo iz pobožnosti od doma, ne zaradi pobožnosti v cerkvo, in ne s pobožnostjo zopet domov! Bodite kolikor mogoče po spolu razločeni, vsi opravite obžalovalno svojo spoved, da v milosti božji dojdemo zopet med svoje domačine! K temu nam naj pripomore nocojšni večer, ki ga želimo preživeti v srcu Marije Celarce, to je tako, da ne bomo žalili ne Boga, ne Jezusa, tudi ne Marije Device! Zato vsi „V tvoje srce pribežimo — o Marija Celarca!“ in nocojšni večer nam bo srečen; pa na Tvojo pomoč nam bo srečen in zveličaven tudi:

2. Večer našega življenja, za katerega smo že zdaj došli prositi Marijo. Naše življenje je zelo razburjeno, podobno viharnemu morju, zato sveti Duh pravi: „Vojska je človeka življenje na zemlji, in jegovi dnevi so kakor dnevi najemnika“;

(Job. 7, 1) ker po razlaganju sv. Gregorja Velikega — čas tega življenja ni čas prostosti, mira in pokoja, ampak je doba sužnosti, vojskovanja, skušnjav, nevarnosti — noter do večera naše smrti. Eno nadlogo prebijemo, že deset drugih na ubožno človeško srce preži. Najhujša in prenevarna pa je vojska zoper vojvoda satana, kateri nam pobije naše telo, omrači naše srce, otemni razum in dušo pogubi. Za to vojsko nas osrčuje sveti apostol Pavel, govoreč: „Oblecite orožje Boga, da zamorete stati proti zalezovanju hudiča; ker se nam ni vojskovati zoper meso in kri, ampak zoper poglavarje in oblasti, zoper posvetne vodnike tiste temote, zoper hudobne duhove v podnebnju. Zato sprejmite orožje Boga, da se zamorete braniti ob hudem dnevu in v vsem popolni obstati.“ (Ef. 6, 11—13). Gosta tema krije ves človeški rod, in iz črnih oblakov švigajo satanove strele na revnega zemljaka, in se gotovo pogubi, ako mu Marija ne daje prenočišča ali zavetja in brambe v svojem srcu.

Pokopali smo tonoj mlado ženo, mamico obilnega zaroda. Nad odprtim grobom je kričalo in milo jokalo 6 negodnih otročičev! Res, grozna tema v hiši, kjer ne sveti luč matrne pobožnosti več, kjer materna roka več kruheca siroticam ne reže, kjer se možu in otročičem materno oko za vselej zapre! Pa še v tako temnem večeru nesrečnega življenja nam Marija, če jo le prosimo — oskrbi mirno prenočišče ali varno zavetje. — Sveta Terezija je bila komaj 12 let stara, ko so ji drago mater zakopali. Takoj po pogrebu teče v cerkev pred Marije Device altar ter moli: O Marija, zdaj so mi zakopali ljubo mater mojo, zanaprej pa bodi Ti moja mati, jaz pa hočem biti Tvoja zvesta hčerkica. In tako se je zgodilo; Terezika pa je svetnica postala!

Ratisbone, jud, zagrizen sovražnik Marije in vsega katoličanstva, se je 1842 v Rimu mudil, kar stopi k svojemu prijatelju, ki mu poda svetinjico čistospočete Device Marije in molitvico: „Spomni Kraljica mila.“ Zdaj ga pelja v cerkvo svetega apostola Andreja; poklekne pred altar Matere Božje, poljubljuje svetinjo, moli — „Spomni se“. — Grešna tema zgine; ljubezen do Marije ga prešine: čez 11 dni je bil krščen; ko je postal duhovnik, je milostljivo mater Božjo goreče ljubil in vedno priporočeval.

Pobožnega mladeniča Frančiška Salezija je obupnost strašno mučila: „Pogubljen boš.“ — Celi mesec hodi klečat pred Marijo. Temna noč obupnosti se razjasni, on postane velik svetnik. Tako bo Marija tudi nam pomagala — nam bo v življenju in smrti dala srečno zavetje. V Tvoje srce pribežimo — o Marija Celarca! Ko se zmračí in dan stemni, Gospa! pri nas ostani, ter nam oskrbi.

3. Vesel večer naše večnosti. V mestih ima gospoda svoje zabave ali veselice navadno zvečer; dvorane so vse čudežno razsvetljene, gostje svetečno oblečeni in radosti polni; petje in godba jim pa rane nadlog zaceli, da pozabijo vsakdanje bridkosti. Neskončno večje veselice nam je pripravila Marija pri ljubem Jezusu, za katerim hodijo neštevilne procesije, ki so po Mariji v teh 750 letih dospeli v nebeško veselje. Tam gori večna luč Jagnje božje. (Apok. 21, 23). Za Jezusom in Marijo procesije pejejo nove pesmi. (Apost. 14, 4). Kaj takega še oko ni vidilo, uho ni slišalo. (I. Kor. 2. 9).

C.

O Marija! naša ljuba mati, daj nam prenočišče nocojšni večer, zavetje ob večerih nadložnega življenja — ob smrti nas pa pelji v nebeško veselje!

K Tvoje srce pribežimo — o Marija Celarca! Amen.

Simon Gaberc,

dekan Magdalenski.

Vsak darček: za novo cerkvo Magdalensko.

Z dovoljenjem kn. šk. ordinarijata v Mariboru, 25. julija 1907.